

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 listopada 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 104 ust. 1 ust. 3 ust. 4 art. 107 ust.1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stwierdził że dla Płatnika składek Oddział (...) w Ł. miesięczna kwota należnych składek na Fundusz Pracy wynosi w miesiącach:

08.2015-8 554,64 zł;

12.2015-11681,15 zł;

04.2016- 10080,40 zł;

07.2016- 9596,81 zł;

11.2016- 9399,78zł;

12.2016- 14996,64 zł;

07.2017- 11781,27 zł;

12.2017- 15437,30 zł.

Organ wskazał, że Oddział (...) w Ł. nie naliczył i nie rozliczył składki na Fundusz Pracy od kwot przychodu wypłat dokonanych przez płatnika z tytułu zawartych umów zleceń z K. G. (04.2016 r., 07.2016 r., 11-12.2016 r., 12.2017 r.), z H. O. (12.2015 r.), z U. S. (08.2015 r.), z A. I. (1) (07.2017 r.), z W. G. (12.2017 r.) (zwanych też dalej wykonawcami). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że strony łączyły umowy zlecenia/świadczenia usług, a nie umowy o dzieło, jak to przyjął płatnik. Zdaniem organu rentowego umowy zawarte przez odwołującego się z wyżej wymienionymi osobami mają charakter umów starannego działania, a nie umów rezultatu. Innymi słowy, organ rentowy stanął na stanowisku, że przedmiotowe umowy są umowami zlecenia / świadczenia usług, a nie umowami o dzieło.

/ decyzja k 15-16 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 21.12.2018 wniósł płatnik wnosząc o jej zmianę i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odwołania podniesiono iż sporne umowy zostały błędnie zakwalifikowane przez ZUS jako umowy zlecenia a nie dzieło tym samym zastosowany przez organ sposób naliczenia składek na Fundusz Pracy z tytułu zwartych umów jest nieprawidłowy.

/ odwołanie k. 3-6/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych podtrzymując argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji. Nadto wniósł o zawieszenie postępowania do czasu uprawomocnienia się decyzji wydanych w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniu osób z którymi zawarto sporne umowy, a od których to decyzji poprzez odwołania sprawy na drogę sądową wniósł płatnik.

/odpowiedź na odwołanie – k. 54-55/

Na rozprawie w dniu 26.02.2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy przyłączył się do wniosku o zawieszenie postępowania.

/ stanowisko procesowe wnioskodawcy protokół z rozprawy z dnia 26.02.2019 00:02:47-00:02:59/

Postanowieniem z dnia 26.02.2019 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 §1 pkt 1 kpc.

/postanowienie – k. 68/

Postępowania w sprawach o sygn. akt: VIII U 67/19, VIII U 68/19, VIII U 69/19, VIII U 72/19, VIII U 73/19 w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom odpowiednio przez K. G., H. O., U. S., A. I. (2) i W. G. zostały prawomocnie zakończone.

/ bezsporne, opisy wyroków k. 76-82/

Pismem procesowym z dnia 8.06.2021 r. pełnomocnik płatnika w wyniku uprawomocnienia się decyzji w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniu społecznemu przez K. G., H. O., U. S., A. I. (2) i W. G. w związku z zakończonymi prawomocnie postępowaniami toczącymi się przed Sądem Okręgowym w Łodzi odpowiednio o sygn. akt: VIII U 67/19, VIII U 68/19, VIII U 69/19, VIII U 72/19, VIII U 73/19 oraz uregulowaniem przez płatnika na rzecz ZUS należności z tytułu składek na Fundusz Pracy cofnął odwołanie, wniósł o umorzenie postępowania i nie obciążanie płatnika kosztami postępowania.

/pismo – k. 86/

W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 11.06.2021 r. organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w kwocie 5400 zł tj od wartości przedmiotu sporu wynikającej z zaskarżonej decyzji, podnosząc iż nie ma podstaw do odstąpienia od obciążania płatnika kosztami przegranego przez niego procesu.

/ pismo ZUS k. 90/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

W wyniku uprawomocnienia się decyzji w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniu społecznemu przez K. G., H. O., U. S., A. I. (2) i W. G. w związku z zakończonymi prawomocnie postępowaniami toczącymi się przed Sądem Okręgowym w Łodzi odpowiednio o sygn. akt: VIII U 67/19, VIII U 68/19, VIII U 69/19, VIII U 72/19, VIII U 73/19 Sąd Okręgowy z urzędu podjął zawieszony postępowanie w niniejszej sprawie. Postanowienie w tym przedmiocie jest niezaskarżalne - art. 394, art. 394¹, art. 394^{1a} kpc tym samym nie wymaga pisemnego uzasadnienia.

Zgodnie art. 355 § 1 kpc, Sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne.

Możliwość cofnięcia środka odwoławczego należy do uprawnień odwołującego się wnioskodawcy. W świetle stanu faktycznego sprawy cofnięcie odwołania przez płatnika od decyzji organu rentowego nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierzało do obejścia prawa, ani też nie naruszało słuszných interesów ubezpieczonych - art. 203 §4 kpc i art. 469 kpc.

W konsekwencji wnioszek płatnika o umorzenie postępowania, któremu ZUS się nie sprzeciwiał należało uwzględnić.

W postępowaniu procesowym sąd orzeka o zwrocie kosztów w każdym orzeczeniu kończącym sprawę według jednej z następujących zasad: odpowiedzialności za wynik procesu, stosunkowego rozdzielenia kosztów, wzajemnego zniesienia kosztów, słuszości i zawinienia.

Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone

w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawienia strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

W wypadku umorzenia postępowania ustalenie strony wygrywającej i przegrywającej uzależnione jest od przyczyny, która spowodowała potrzebę wydania tego rodzaju postanowienia. Według stanowiska doktryny, umorzenie postępowania stawia stronę powodową w roli strony przegrywającej spór, jeśli cofnęła pozew, zrzekając się niezaspokojonego roszczenia, albo jeśli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek niewywołanej przez strony zmiany stanu faktycznego, która doprowadziła do bezprzedmiotowości roszczenia. (Zob. orzeczenie SN z dnia 5 grudnia 1947 r., C III 341/47, PiP 1949, z. 1, s. 145). W wypadku cofnięcia pozwu powoda obciąża obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego (art. 203 § 2 KPC) bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa. /I ACa 1016/15 - wyrok SA Gdańsk z dnia 24-03-2016 IV CZ 8/13 - postanowienie SN - Izba Cywilna z dnia 07-03-2013/ Cofnięcie pozwu lub środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie nastąpiło wskutek zaspokojenia roszczenia. /XVII AmE 250/17 - postanowienie (...) z dnia 18-09-2019/ Zasadą jest, iż w przypadku cofnięcia pozwu (odwołania) obowiązkiem zwrotu kosztów procesu obciążony jest powód (tu odwołujący). Co do zasady stroną cofającą środek zaskarżenia uznaje się za przegrywającą sprawę. /III AUa 269/12 - postanowienie SA Szczecin z dnia 11-09-2012/Strona decydująca się na wszczęcie postępowania sądowego winna liczyć się z ewentualnymi negatywnymi skutkami wytoczenia powództwa, w tym z obowiązkiem poniesienia ewentualnych kosztów /post SA w Ł. z22.01.2018 III AUz 6/18/

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle.

Warto podkreślić, że wskazany przepis daje sądom swobodę przy rozstrzygnięciu o zwrocie kosztów procesu, gdy stosowanie zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. (odpowiedzialności za wynik procesu) nie można by pogodzić z zasadą słuszności. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż zastosowanie art. 102 kpc powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73, niepubl.).

Zaznaczyć także należy, iż urzeczywistniająca zasadę słuszności art. 102 k.p.c. stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik sporu, a zatem nie podlega wykładni rozszerzającej i związany jest z obowiązkiem strony podania okoliczności zezwalających na przyjęcie, że zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony. Wobec tego Sąd, kierując się zasadą kontradyktoryjności procesu, nie powinien działać z urzędu w sytuacji, gdy strona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazuje istnienia przesłanek do zastosowania art. 102 k.p.c. (postanow. SN 07-12-2011 II PZ 34/11 LEX nr 1130377). Obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew (postanowienie SN z 10 lutego 2011 r. IV CZ 111/10 postanow. SN 07-03-2013 IV CZ 8/13).

Sąd wydając każdorazowo rozstrzygnięcie o kosztach procesu, opierając się na zasadzie wyrażonej w art. 98 k.p.c., powinien mieć na uwadze, czy czynność, która spowodowała koszty była niezbędną do podjęcia obrony praw strony w ujęciu obiektywnym. (postanow. SN 12-01-2012 II CZ 141/11 LEX nr 1147756).

Na gruncie rozpoznawanego przypadku wnioskodawca – jednostka Skarbu Państwa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika cofnął odwołanie i jednocześnie wnosząc o nieobciążenie płatnika kosztami postępowania, nie uzasadnił swojego stanowiska w tym przedmiocie. Nie wskazał żadnych motywów, które

przemawiałyby względnie za nieobciążaniem go kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego, który w tym stanie rzeczy proces wygrał. Nie sposób więc było domniemywać tych okoliczności.

Przyjąć również należy, iż płatnik występując z odwołaniem mając wsparcie profesjonalistów działał z pełnym rozeznaniem co do dokonanej przez siebie wykładni prawa w zakresie istnienia obowiązku opłacania składek od zawartych przez siebie umów, których charakter kwestionował ZUS i znał konsekwencje wytoczenia powództwa i ewentualnej przegranej. Płatnik dokonał interpretacji przepisów, która de facto prowadziła do obejścia przepisów ubezpieczeniowych dotyczących zawierania umów zlecenia. W ocenie Sądu w świetle zasad współżycia społecznego nie może zatem wskazywać iż tylko wystąpienie z odwołaniem mogło służyć celowej obronie jego praw. W tym stanie rzeczy nie sposób więc uznać, iż w przedmiotowej sprawie zachodził wypadek szczególnie uzasadniony, usprawiedliwiający zastosowanie art. 102 kpc.

Podkreślenia wymaga też, iż zwrot kosztów zastępstwa procesowego, orzekany zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania (art. 98 k.p.c.), służy przede wszystkim ochronie interesów majątkowych drugiej strony przez zrekompensowanie wydatków poniesionych przez nią w celu ochrony swoich praw. W przypadku zaś braku wykazania przesłanek z art. 102 kpc nie ma racjonalnych podstaw, by strona, na której rzecz zapadło rozstrzygnięcie, musiała samodzielnie pokryć koszty swojego udziału w sprawie. (postanow. SN 12-01-2012 I UZ 47/11 LEX nr 1215612). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych o należności z tytułu składek i wysokość zadłużenia stawkę wynagrodzenia radcy prawnego ustala się na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265). /Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 października 2019 r. III UZP 9/19/

O zwrocie kosztów procesu orzeczono zatem na podstawie art. 98 kpc oraz § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Mając wszystko powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

z. odpis uzasadnienia doręczyć peł. Wn-cy/r.pr.M. K./ - przez PI

30.07.21 (5-28.07.2021 r urlop wypoczynkowy s. ref.)